

Arrest

nr. 350 405 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DUYCK
Dehaernestraat 29
8900 IEPER

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 november 2023 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R.DUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2022 werd de referentiepersoon, een man van Eritrese nationaliteit, erkend als vluchteling in België.

Op 4 april 2023 werden drie visumaanvragen met het oog op gezinshereniging met de vermoedelijke echtgenoot/vader ingediend.

Op 19 september 2023 weigerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het visum aan verzoekster en de twee minderjarige kinderen.

Dit zijn de bestreden beslissingen, die voor verzoekster en de twee minderjarige kinderen gelijkkluidend zijn, en als volgt zijn gemotiveerd:

“Commentaar:

De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat drie aanvragen werden ingediend voor (...) °(...)1999, (...) °(...)2019 en (...) “(...)2021, alien van Eritese nationaliteit, teneinde de vermoedelijke echtgenoot/vader (...) “(...)1985, van Eritese nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerd huwelijkscertificaat werd voorgelegd, afgeleverd door de Eritese Orthodoxe Kerk.

Overwegende dat uit de voorgelegde akte blijkt dat het huwelijk tussen betrokkenen werd afgesloten op 20/11/2022. Echter, in zijn asielverklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 27/07/2022, verklaarde de gezinshereniger naar eer en geweten dat hij met “[naam verzoekster]” huwde op 12/05/2019. Overwegende dat daarentegen op de voorgelegde huwelijksakte nergens wordt verwezen naar een huwelijk uit het jaar 2019. Bijgevolg is de enige huwelijksdatum die objectief aangetoond wordt door de huwelijksakte 20/11/2022, en is dit dan ook de enige datum die in aanmerking wordt genomen. Overwegende dat art 10, §2, alinea 5 van de vreemdelingenwet stelt dat : “De alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde gevisieerd in §1 alinea 1, 4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend”.

Overwegende dat in casu de gezinshereniger in België aankwam op 07/06/2022, maar dat uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat het huwelijk met de aanvraagster pas plaatsvond op 20/11/2022. Dit betekent dat de verwantschapsband slechts dateert van na de aankomst van de gezinshereniger in België. Bijgevolg is artikel 10, §2, alinea 5 vreemdelingenwet hier niet van toepassing en dient voldaan te zijn aan de bijkomende voorwaarden inzake gezinshereniging, met name: het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, het beschikken over voldoende huisvesting en het bewijzen dat de aanvrager gedekt wordt door de ziektekostenverzekering van de gezinshereniger.

Overwegende dat er echter in de aanvraag noch bewijzen van bestaansmiddelen, noch bewijzen van voldoende huisvesting werden voorgelegd.

Gelet op al het bovenstaande werden er meerdere voorwaarden voor de gezinshereniging niet vervuld, en worden de visumaanvragen bijgevolg verworpen.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9, 10, 12bis, §7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht het middel, aangaande de nietigverklaring, toe als volgt:

“Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt : « 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

De beslissing van verwerende partij maakt op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het privéleven van verzoekers wordt op ernstige wijze verstoord door de beslissing van de verwerende partij. Verzoekers worden niet alleen de toegang tot het Belgisch grondgebied ontzegd. Tevens wordt de mogelijkheid om een leven uit te bouwen met hun echtgenoot / vader geweigerd. Het recht om op een duurzame wijze contact te hebben met hun echtgenoot / vader, die in België woont, wordt hen ontnomen

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privéleven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat :

- zij "bij de wet is voorzien",*
- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en*
- dat zij "in een democratische samenleving nodig is",*

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd als wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Het artikel 8 van het EVRM stelt er zich dus niet mee tevreden om de Staat te verplichten tot een verplichting van niet-inmenging, maar legt eveneens positieve verplichtingen op.

Zie het arrest Rees van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 oktober (Serie A, n° 106, p. 15, par. 37) : om de draagwijdte van de positieve verplichtingen te bepalen die rusten op de Staat moet een rechtvaardig evenwicht worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu zodat de criteria geformuleerd in het artikel 8, alinea 2 erg nuttige indicaties bieden;

Deze vereiste van proportionaliteit verplicht tot het zoeken van een rechtvaardig evenwicht tussen het respect van de individuele rechten die in spel zijn en de bescherming van de specifieke belangen waarop de inmenging zich baseert.

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak;

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefte legitieme doel;

Bij de beoordeling van de beslissing van verwerende partij moet er rekening gehouden worden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval;

In onderhavig geval, zelfs indien de weigering tot afleveren van een visum voorzien is door de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en wanneer zij een legitieme doelstelling nastreeft (de toegang tot het grondgebied controleren), dan moet er toch vastgesteld worden dat zij niet "noodzakelijk is in een democratische samenleving";

In onderhavig geval is de maatregel die verzoekers treft plots genomen en wordt deze niet gerechtvaardigd op geen enkele wijze.

(...)

Verwerende partij kan niet ontkennen dat de echtgenoot, respectievelijk vader van verzoekers in België woont.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden voorzorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoekers op respect van haar privé- en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoekers en het respecteren van hun familiaal leven;

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiende uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

De samenstelling van de familie van verzoekers was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van de bestreden beslissing, gekend aan deze laatste.

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoekers kunnen alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond.

Artikel 12bis §7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

« In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. ».

De eenheid van het gezin is een fundamenteel recht van de vluchteling en de gezinshereniging is een essentieel onderdeel ervan om aan personen die hun land hebben moeten vluchten, toe te laten weer een normaal leven te leiden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat het essentieel is dat de lidstaten rekening houden met de kwetsbaarheid van de vluchteling, en dat aanvragen gezinshereniging met bijzonder veel aandacht behandeld moeten worden (Tanda Muzinga / Frankrijk van 10 juli 2014).

Het Hof baseert zich op de volgende principes:

"64. Dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Il jouit à cet égard d'une certaine marge d'appréciation (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 42, 1er décembre 2005 ; Osman c. Danemark, no 38058/09, § 54, 14 juin 2011).

65. La Cour a reconnu que les Etats ont le droit, sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, de contrôler l'entrée et le séjour des étrangers sur leur sol. L'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et de permettre le regroupement familial sur son territoire (Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni, 28 mai 1985, § 67, série A no 94 ; Berisha c. Suisse, no 948/12, § 49, 30 juillet 2013).

66. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat varie en fonction de la situation particulière de la personne concernée et de l'intérêt général. Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, no 50435/99, § 39, CEDH 20061 ; Antwi et autres c. Norvège, no 26940/10, §§ 88-89, 14 février 2012).

67. Lorsqu'il y a des enfants, les autorités nationales doivent, dans leur examen de la proportionnalité aux fins de la Convention, faire primer leur intérêt supérieur (Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, § 1 39, 19 janvier 2012 ; Berisha, précité, § 51).

68. La Cour rappelle encore, à titre de comparaison, qu'en cas d'expulsion, les étrangers bénéficient de garanties procédurales spécifiques prévues par l'article 1 du protocole no 7. Si de telles garanties ne sont pas réglementées par la Convention en ce qui concerne la vie familiale des étrangers sous l'angle de l'article 8 de la Convention, et que celui-ci ne contient pas d'exigences procédurales explicites, le processus décisionnel conduisant à des mesures d'ingérence n'en doit pas moins être équitable et respecter comme il convient les intérêts sauvegardés par l'article 8 (voir, en général, McMichael c. Royaume-Uni, 24 février 1995, § 87, série A no 307-B et, en particulier, Ciliz c. Pays-Bas, no 29192/95, § 66, CEDH 2000-VIII ; Saleck Bardi c. Espagne, no 66167/09, § 30, 24 mai 2011). En la matière, la qualité du processus décisionnel dépend spécialement de la célérité avec laquelle l'Etat agit (Ciliz, précité, § 71 ; Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c. Belgique, no 13178/03, § 82, CEDH 2006-XI ; Saleck Bardi, précité, 65 ; Nunez c. Norvège, no 55597/09, § 84, 28 juin 2011).

69. Enfin, la Cour estime opportun de rappeler sa jurisprudence récente selon laquelle, s'agissant du règlement de la preuve pour les demandeurs d'asile, elle a estimé que, eu égard à la situation particulière dans laquelle ils se trouvent, il convient dans de nombreux cas de leur accorder le bénéfice du doute lorsque l'on apprécie la crédibilité de leurs déclarations et des documents soumis à l'appui de celles-ci. Toutefois, lorsque des informations sont soumises qui donnent de bonnes raisons de douter de la véracité des déclarations du demandeur d'asile, celui-ci est tenu de fournir une explication satisfaisante pour les incohérences de son récit (F.N. et autres c. Suède, no 28774/09, § 67, 18 décembre 2012). De la même manière, il incombe au requérant de fournir une explication suffisante pour écarter d'éventuelles objections pertinentes quant à l'authenticité des documents par lui produits (Mo.P. c. France (déc.), no 55787/09, 30 avril 2013). »

(...)

74. À cet égard, la Cour observe que la vie familiale du requérant n'a été interrompue qu'en raison de sa fuite, par crainte sérieuse de persécution au sens de la Convention de Genève de 1951 (Mayeka et Kaniki Mitunga, précité, § 75 et Tuquabo-Tekle et autres, précité, § 47). Ainsi, et contrairement à ce qu'a indiqué de

manière constante le ministère compétent, au cours de la procédure en référé et au fond (paragrapes 21 et 22 ci-dessus), jusqu'à la communication de la requête au gouvernement défendeur, la séparation du requérant d'avec sa famille ne lui était pas imputable. La venue de son épouse et de ses enfants âgés de trois, six et treize ans à l'époque de la demande de regroupement, eux-mêmes réfugiés dans un pays tiers, constituait donc le seul moyen pour reprendre la vie familiale.

75. La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* IGC1. no 27765/09, § 155. CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragrapes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa.

76. De ce point de vue, la Cour juge utile de tenir compte des standards qui émanent des instruments internationaux en la matière et d'avoir à l'esprit les recommandations des organisations non gouvernementales (ONG) spécialisées en droit des étrangers. Ainsi et avant tout, elle observe que la Convention internationale sur les droits de l'enfant préconise que les demandes de regroupement familial soient examinées avec souplesse et humanité. Elle attache de l'importance au fait que le Comité des ministres et le Commissaire du Conseil de l'Europe ont soutenu et précisé cet objectif (paragrapes 43, 48 et 49 ci-dessus). S'agissant des moyens de preuve, elle relève dans la directive 2003/86/CE de l'Union européenne (paragraphe 45 ci-dessus) et dans divers textes émanant de sources internationales et d'ONG que les autorités nationales sont incitées à prendre en considération « d'autres preuves » de l'existence des liens familiaux si le réfugié n'est pas en mesure de fournir des pièces justificatives officielles. Le HCR, le Conseil de l'Europe et les ONG indiquent de manière concordante l'importance d'élargir ces moyens de preuve (paragrapes 41, 42, 47 et 48 ci-dessus), et la Cimade a souhaité que les autorités françaises compétentes prennent en considération les documents tenant lieu d'actes d'état civil délivrés par l'OFPRA, et ceux déjà contrôlés par cet Office (paragraphe 41 ci-dessus). Enfin, il importe de noter que plusieurs rapports dénoncent des pratiques qui font obstacle au regroupement familial, en raison de la longueur excessive et de la complexité de la procédure de délivrance des visas ; ils insistent sur la nécessité d'écourter les délais de la procédure en montrant plus de souplesse dans l'exigence des preuves attestant des liens familiaux (paragrapes 41, 42, 47 et 49 ci-dessus)."

Er dient ook eraan herinnerd te worden dat de voorwaarden van artikel 8 EVRM effectief gewaarborgd moeten worden en niet louter een inspanning vereisen (EHRM, 5 februari 2002, Conka / België, § 83). Nog altijd volgens het EHRM, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (*Olsson t. Zweden* van 24 maart 1988, pp. 33-34, § 72).

Het is de afwezigheid van bescherming die België ertoe geleid heeft het statuut van vluchteling te erkennen aan dhr [naam referentiepersoon]

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de visa voor het gezin van erkende vluchtelingen is duidelijk: de staten moeten soepel zijn met de documenten, rekening houden met het hoger belang van het kind, de gezinshereniging zoveel mogelijk vergemakkelijken en rekening houden met de kwetsbaarheid van de betrokkene personen.

Dit is in casu niet gebeurd.

In casu moest dan ook rekening gehouden worden met het feit dat de echtgenote en vooral de minderjarige kinderen in een onveilige situatie verblijven. Het hoger belang van het kind vereist dat ze hun vader zouden kunnen vervoegen in België.

De bestreden beslissingen zijn ook in strijd met artikel 8 EVRM doordat het het onmogelijk maakt voor het gezin om herenigd te zijn. Daarenboven kunnen zij niet meer terug naar Eritrea, daar op het illegaal verlaten van het land zware straffen staan. In die omstandigheden is het nog belangrijker dat de familie herenigd kan worden.

De bestreden beslissingen maken zelfs geen melding van het recht op gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld: « Considérant que l'acte attaqué empêche les requérants de mener une vie familiale normale, sans que l'on aperçoive à laquelle des circonstances mentionnées à l'article 8.2 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales les éléments invoqués pour justifier cette immixtion dans la vie privée et familiale des requérants elles peuvent se rattacher; qu'en cette branche, le moyen est sérieux » (Raad van State, arrest nr. 1 44.1 75 van 4 mei 2005).

Dezelfde redenering dient toegepast te worden in casu.

Verwerende partij is niet ernstig als zij stelt dat de verwantschapsband pas dateert van na de toekenning van het beschermingsstatuut. Feit is dat de kinderen reeds geboren waren vooraleer de vader in België toekwam. Bovendien waren partijen weldegelijk gehuwd. Verwerende partij verwijst naar de datum 20.11.2022 als datum van het afsluiten van huwelijk. Dit is de reinste onzin. Deze datum betreft de datum van afgifte van het document. De vader / echtgenoot bevond zich op dat moment in België. Hoe zou hij dan een huwelijk in Eritrea kunnen afsluiten? De vader / echtgenoot is nooit teruggekeerd naar Eritrea. Hij is altijd in België gebleven.

De visumaanvraag weigeren is zeker niet proportioneel gezien het recht op gezinsleven.

Artikel 11 RICHTLIJN2003/86/EGVANDERAAD van22september2003 inzake het recht op gezinshereniging stelt:

Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld.

Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. Verzoekers begrijpen dan ook niet waarom zij niet werden toegelaten hun verwantschap te bewijzen door een DNA-onderzoek. Verwendere partij heeft haar beslissing louter gebaseerd op het ontbreken van bewijsstukken, hetgeen ingaat tegen bovenvermelde richtlijn.

Verzoekers zijn van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte van de referentiepersoon verlangde dat deze zou voldoen aan de voorwaarden inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 10, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, omdat de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vader / echtgenoot van verzoekers het Rijk binnenkwam

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

(...)"

Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 10 en 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert onder meer aan dat het niet ernstig is dat de verwantschapsband pas dateert van na de toekenning van het beschermingsstatuut. Ze benadrukt het feit dat de kinderen reeds geboren waren vooraleer de vader in België toekwam. Bovendien waren verzoekster en de referentiepersoon wel gehuwd. Het zou onzin zijn om 20 november 2022 als datum van afsluiten van het huwelijk te nemen, aangezien het de afgiftedatum van het document betreft, aldus verzoekster. Aangezien de referentiepersoon zich op dat moment in België bevond, kon hij geen huwelijk in Eritrea afsluiten, hij is immers nooit teruggegaan naar

Eritrea. Om die reden is verzoekster van oordeel dat de gemachtigde ten onrechte van de referentiepersoon verlangde dat hij voldoet aan de voorwaarden van huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 10, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, omdat de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vooraleer de referentiepersoon het Rijk binnenkwam.

Verder geeft verzoekster een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en stelt dat de gemachtigde niet ontkent dat de echtgenoot, respectievelijk vader van verzoekster en de kinderen in België woont. In de bestreden beslissingen wordt niet aangetoond dat de overheid voorzorgen heeft genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoekster en de kinderen op hun gezinsleven. Volgens verzoekster schenden de bestreden beslissingen op disproportionele wijze het recht op hun gezinsleven. Bijgevolg is de gemachtigde volgens verzoekster tekort gekomen aan zijn verplichting die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde moet immers alle relevante feiten en omstandigheden in een belangenafweging betrekken en indien dit het geval is, moet de Raad nagaan of dit heeft geresulteerd in een 'fair balance'. Verzoekster vervolgt dat uit niets blijkt dat een belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissingen. Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de beslissingen, gaat de gemachtigde eraan voorbij dat hij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering in het licht van de wet van 29 juli 1991.

In een volgend onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat in het kader van het onderzoek van de aanvraag terdege rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind. Vervolgens citeert verzoekster uit het arrest Tanda Muzinga tegen Frankrijk van 10 juli 2014 waarin het EHRM reeds heeft geoordeeld dat het essentieel is dat de lidstaten, in dossiers die betrekking hebben op gezinshereniging met een vluchteling, rekening houden met de kwetsbaarheid van de vluchteling en dat de staat zowel in de context van positieve verplichtingen als van negatieve, een juist evenwicht moet beogen tussen de belangen van het individu en van de gemeenschap in zijn geheel, waarbij hij een zekere beoordelingsmarge heeft. Het EHRM heeft daarin herhaald dat de staten het recht hebben om de toegang en het verblijf op hun grondgebied te controleren en dat het verdragsartikel geen algemene verplichting inhoudt om de keuze van staat van verblijf van vreemdelingen te respecteren en gezinshereniging om hun grondgebied toe te laten. Het EHRM vervolgt dat in het licht van het gezinsleven, de draagwijdte van de verplichtingen varieert al naargelang de persoonlijke situatie van de betrokken persoon en het algemeen belang. Daarbij moet rekening gehouden worden met de band van de betrokken personen met België, de vraag of er onoverwinnelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven in het herkomstland voort te zetten en of er elementen zijn die betrekking hebben op de controle van de immigratie of overwegingen van openbare orde. Wanneer er kinderen in het spel zijn, moeten de nationale overheden het hoger belang van de kinderen laten primeren. Wat betreft de bewijslast voor asielzoekers, heeft het EHRM herhaald dat gezien de specifieke situatie waarin zij zich bevinden, het in vele gevallen nodig is hen het voordeel van de twijfel toe te kennen als men de geloofwaardigheid van de verklaringen en de documenten beoordeelt. Echter, indien er gereede twijfel is aangaande de verklaringen van de asielzoeker, moet een afdoende verklaring worden gegeven voor de incoherenties in het relaas of om pertinente bemerkingen aangaande de voorgelegde documenten te weerleggen.

Met verwijzing naar het arrest Olsson tegen Zweden van 24 maart 1988 citeert verzoekster dat het uiteenspatten van een familie zeer ernstig is en dat bijgevolg een dergelijke maatregel moet steunen op overwegingen geïnspireerd door het hoger belang van het kind en daaraan voldoende gewicht moet toegekend worden. Ze wijst erop dat de afwezigheid van bescherming in Eritrea er België toe heeft gebracht de referentiepersoon als vluchteling te erkennen. Volgens verzoekster blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in het kader van visa voor het gezin van erkende vluchtelingen de staten soepel moeten zijn met de documenten, er moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, en er moet rekening gehouden worden met de kwetsbaarheid van de betrokkenen, hetgeen in casu volgens verzoekster niet is gebeurd. In casu moest ook rekening gehouden worden met het feit dat verzoekster en de minderjarige kinderen in een onveilige situatie verblijven en het hoger belang van de kinderen vereist dat ze hun vader zouden kunnen vervoegen in België. Verzoekster concludeert dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM omdat het hen onmogelijk maakt om herenigd te zijn en er zelfs geen melding wordt gemaakt van het recht op gezinsleven. Ze stipt bijkomend aan dat ze niet meer terug kunnen naar Eritrea omdat op het illegaal verlaten van het land zware straffen staan, zodat het in die omstandigheden nog belangrijker is dat de familie herenigd kan worden.

Beoordeling

De drie bestreden beslissingen betreffen visumweigeringen. Ze zijn alle drie gelijklopend gemotiveerd en gestoeld op het feit dat volgens de gemachtigde zowel verzoekster als de twee minderjarige kinderen moeten aantonen dat hun echtgenoot, respectievelijk vader beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering, zoals vereist door (oud) artikel 10, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt de omzetting van de artikelen 7 en 9 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 7, 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

- a) huisvesting die in de betrokken regio als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en die voldoet aan de algemene normen inzake veiligheid en hygiëne welke in de betrokken lidstaat gelden;*
- b) een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt die normaal voor de onderdanen van die lidstaat zijn gedekt;*
- c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”*

Artikel 9, 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al voor binnenkomst bestond.”

Artikel 10 §1 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;”

Artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissingen:

“(…)

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, (...).

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt. (eigen onderlijnen)”

Artikel 11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet of niet meer aan de voorwaarden van artikel 10;

2° (...);

3° (...);

4° (...).

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast.

In het geval de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° of 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Uit het voorgaande volgt dat wat betreft de specifieke situatie van gezinshereniging met een in België erkende vluchteling, volgens de in casu toepasselijke wetsbepaling, in principe moet aangetoond worden dat de referentiepersoon over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering beschikt, evenals over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, tenzij de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de referentiepersoon het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. In dat laatste geval vallen zij onder de uitzonderingsbepaling van artikel 10, §2, alinea 5 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoekster kunnen zij en haar kinderen zich op die uitzondering beroepen.

Betreffende de bestreden beslissingen aangaande de twee minderjarige kinderen

Zoals verzoekster aanvoert, waren de kinderen reeds geboren vooraleer hun vader, de referentiepersoon in België toekwam. De geboortedata van de twee meisjes worden niet betwist en betreffen 12 september 2019 en 26 december 2021, terwijl het vroegste spoor van de referentiepersoon in het administratief dossier 8 juni 2022 betreft, datum waarop het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) werd geregistreerd. De bloedverwantschapsband, of familieband tussen de kinderen en de referentiepersoon bestond bijgevolg reeds vooraleer de referentiepersoon het Rijk binnenkwam. Verder blijkt eveneens uit het administratief dossier dat de referentiepersoon werd erkend als vluchteling op 6 oktober 2022 en dat de visumaanvragen werden ingediend op 4 april 2023. Bijgevolg werden de visumaanvragen ook binnen de vereiste termijn van een jaar ingediend, nadat de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Bijgevolg heeft verzoekster een punt dat wat betreft de bestreden beslissingen die de twee minderjarige kinderen betreffen, de gemachtigde ten onrechte heeft verlangd dat de referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden inzake huisvesting en toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Een schending van artikel 10, §2, alinea 5 van de Vreemdelingenwet wat betreft de twee bestreden beslissingen die betrekking hebben op de kinderen G.M.A. en E.M.A., wordt vastgesteld.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet echt in op het argument van verzoekster dat de kinderen reeds waren geboren voor de vader zich in België bevond. De discussie aangaande de voorgelegde huwelijksakte is immers enkel relevant wat betreft de aanverwantschapsband tussen verzoekster en de

referentiepersoon, maar niet voor de bloedverwantschapsband tussen de kinderen en de referentiepersoon. De Raad kan dan ook de nota met opmerkingen niet volgen wat de kinderen betreft, waar wordt gesteld dat de verwantschapsband slechts dateert van na de aankomst van de gezinshereniger in België.

Dit op zich leidt reeds tot de vernietiging van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op de twee minderjarige kinderen.

In een ander onderdeel wijst verzoekster ook nog op artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, dat luidde als volgt:

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 5, lid 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat stelt:

“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt verder:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad van State oordeelde reeds dat de in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting duidelijk, precies en onvoorwaardelijk is en dat, bij gebrek aan omzetting van dit artikel in de Belgische rechtsorde, het een rechtstreekse werking kan worden toegekend (RvS 3 augustus 2017, nr. 238.919).

Het Hof van Justitie stelt hieromtrent in zijn arrest van 7 november 2018 (C-380/17) nog als volgt:

“52 De beslissing van een lidstaat waarbij wordt geëist dat aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn wordt voldaan, belet niet dat vervolgens de gegrondheid van de gevraagde gezinshereniging zodanig wordt onderzocht dat overeenkomstig artikel 5, lid 5, en artikel 17 van genoemde richtlijn terdege rekening wordt gehouden met het belang van het minderjarige kind, met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat alsmede met het bestaan van gezinsbanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

53 In die context zal de betrokken lidstaat kunnen voldoen aan het vereiste van een individuele behandeling van het verzoek om gezinshereniging dat uit artikel 17 van richtlijn 2003/86 voortvloeit (zie in die zin arrest van 9 juli 2015, K en A, C 153/14, EU:C:2015:453, punt 60), dat onder meer voorschrijft dat rekening worden gehouden met de specifieke aspecten van het feit dat de gezinshereniger een vluchteling is. Zoals in herinnering is gebracht in overweging 8 van deze richtlijn, vraagt de situatie van vluchtelingen daarom bijzondere aandacht, aangezien zij in hun land van herkomst geen normaal gezinsleven tegemoet kunnen zien, zij mogelijkerwijs gedurende lange tijd van hun gezin waren gescheiden voordat hun de vluchtelingenstatus werd toegekend en het voor hen moeilijker kan zijn om aan de inhoudelijke eisen van artikel 7, lid 1, van genoemde richtlijn te voldoen dan voor andere derdelanders. (eigen onderlijnen)”

Hieruit blijkt dat volgens het Hof van Justitie het ontbreken van (bewijs van) bestaansmiddelen of voldoende huisvesting, niet belet dat vervolgens terdege wordt rekening gehouden met het belang van de minderjarige kinderen en met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden.

Zoals verzoekster correct opmerkt, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de gemachtigde enkel oog heeft gehad voor het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat is omgezet in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en onder meer betrekking heeft op de voorwaarden van huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten. Er blijkt inderdaad noch uit de motieven van de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier dat de gemachtigde hierbij ook is overgegaan tot de vereiste individuele beoordeling, door rekening te houden met onder meer het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen.

Zoals blijkt uit de door verzoekster aangehaalde relevante rechtspraak van het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM en gezinshereniging met gezinsleden met een internationale beschermingsstatus, heeft ook

het EHRM daarin herhaald dat de staten het recht hebben om de toegang en het verblijf op hun grondgebied te controleren en dat het verdragsartikel geen algemene verplichting inhoudt om de keuze van staat van verblijf van vreemdelingen te respecteren en gezinshereniging op het grondgebied toe te laten. Het EHRM vervolgt weliswaar dat in het licht van het gezinsleven, de draagwijdte van de verplichtingen varieert al naargelang de persoonlijke situatie van de betrokken persoon en het algemeen belang. Daarbij moet, zoals verzoekster aanstipt, in het kader van een individuele beoordeling of belangenafweging rekening gehouden worden met de band van de betrokken personen met België, de vraag of er onoverwinnelijke hinderpalen zijn om het gezinsleven in het herkomstland voort te zetten en of er elementen zijn die betrekking hebben op de controle van de immigratie of overwegingen van openbare orde. Wanneer er kinderen in het spel zijn, moeten de nationale overheden het hoger belang van de kinderen voldoende gewicht toekennen. Ook al zijn deze belangen niet beslissend, moet er wel mee rekening gehouden worden.

De Raad stelt vast dat ook in recentere rechtspraak van het EHRM, telkens aangaande gezinshereniging met mensen met een internationale beschermingsstatus, het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM erop toeziet dat een individuele beoordeling of belangenafweging wordt gemaakt, waarbij ook voldoende gewicht moet toegekend worden aan het hoger belang van de kinderen. Het Hof heeft daarbij telkens bevestigd dat artikel 8 van het EVRM procedurele vereisten inhoudt, zoals onder meer in de zaak Dabo tegen Zweden¹, dat ook betrekking had op de onderhoudsvereiste, waarin het EHRM stelt: *“90. Moreover, there are certain procedural requirements for the processing of requests for family reunification: the decision-making process must be sufficiently flexible, speedy and efficient to comply with the applicant’s right to respect for family life, and it requires an individualised assessment that weighs up the interests of family unity fairly in the light of the specific situation of the persons concerned (...) (eigen onderlijnen)”*. Ook in de zaak M.A. t. Denemarken, van de Grote Kamer, van 9 juli 2021, nr. 6697/18 wijst het EHRM op de noodzaak van de individuele belangenafweging, onder meer in de punten 149², 162-63 en 192-93. Hetzelfde kan vastgesteld worden in de zaken M.T. tegen Zweden³ en B.F. e.a. tegen Zwitserland⁴.

Verzoekster kan dan ook gevolgd worden waar zij aanvoert dat uit niets blijkt dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissingen en dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet wordt ook aannemelijk gemaakt. De Raad neemt tot slot ook een schending aan van de procedurele vereisten van artikel 8 van het EVRM.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat wat betreft artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet het belang bij dit onderdeel van het middel niet zou aangetoond zijn, aangezien het onduidelijk is op welke wijze het hoger belang van het kind aanleiding kan geven tot een andere beoordeling van de huwelijksakte. De Raad kan dit niet volgen. Zoals hoger aangehaald is de datum van de huwelijksakte in casu irrelevant voor wat de visumaanvragen van de twee kinderen betreft. Bijkomend blijkt zowel uit de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie als van het EHRM dat het ontbreken van (bewijs van) bestaansmiddelen of voldoende huisvesting, niet belet dat vervolgens terdege wordt rekening gehouden met het belang van het minderjarige kind of met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de betrokken persoon. In dat opzicht is een individuele beoordeling vereist volgens het Hof van Justitie of een belangenafweging volgens het EHRM. Waar verweerder in de nota vervolgens ondergeschikt toch nog overgaat tot een individuele beoordeling of belangenafweging in het licht van het hoger belang van de kinderen of in het licht van artikel 8 van het EVRM, betreft dit een a posteriori motivering. Ten overvloede neemt de Raad niet aan dat er impliciet toch rekening zou gehouden zijn met de belangen van de kinderen door er louter op te wijzen dat het opleggen van een inkomensvoorwaarde in artikel 10 van de Vreemdelingenwet de algemene bedoeling heeft te vermijden dat de vreemdeling ten laste valt van de openbare overheden en ernaar streeft dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen. Er is immers zowel volgens de aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, als volgens de aangehaalde relevante rechtspraak van het EHRM een individuele beoordeling of individuele belangenafweging vereist. Om dezelfde redenen volgt de

¹ EHRM 18 januari 2024, 12510/18, Dabo / Zweden. Het EHRM weerhoudt geen schending van art. 8 EVRM, rekening houdende met onder meer de situatie van bigamie en het specifieke feit dat de referentiepersoon als arts redelijke vooruitzichten op het vinden van werk had, om zijn gezin te onderhouden.

² Zo stelt het Hof in punt 149: *“Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, and the interests in issue have not been weighed in the balance, there will be a breach of requirements of Article 8 of the Convention (see, for instance, I.M. v. Switzerland, no 23887/16, § 72, 9 April 2019.”*

³ EHRM 20 oktober 2022, 22105/18, ‘M.T. / Zweden’, punt 84 (geen schending van art. 8 EVRM, geïndividualiseerde beoordeling en belangenafweging is correct gebeurd).

⁴ EHRM 4 juli 2023, 13258/18 en drie andere, ‘B.F. e.a. / Zwitserland’, punt 105 en 127-133 (gedeeltelijke schending art. 8 EVRM, in punt 105: *“Reiterating that the fair-balance assessment should form part of a decision-making process that sufficiently safeguards, inter alia, the flexibility required to comply with the refugee’s right to family life (ibid., § 163), the requirement of non-reliance on social assistance needs to be applied with sufficient flexibility, as one element of the comprehensive and individualised fair-balance assessment, as time passes and insurmountable obstacles to family life in the country of origin remain.”*)

Raad de analogieredenering met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in de nota met opmerkingen niet. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM, en dan in hoofdzaak de supra aangehaalde zaken Dabo tegen Zweden en B.F. e.a. tegen Zwitserland, aangezien deze respectievelijk betrekking hebben op de onderhoudsvoorwaarde en de voorwaarde van financiële onafhankelijkheid bij gezinshereniging met personen met internationale bescherming, blijkt dat het EHRM erkent dat lidstaten in casu een ruime appreciatiemarge hebben, dat zij voorwaarden mogen opleggen op vlak van bestaansmiddelen en huisvesting teneinde de immigratie te controleren en het algemeen belang van de economische welvaart van het land te bewaken, maar dat een individuele beoordeling in het licht van het recht op gezinsleven noodzakelijk blijft. Een verwijzing door verweerder naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig, nu deze in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde schending van artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet en van (het procedurele luik van) artikel 8 van het EVRM.

Deze onderdelen van het middel zijn in de aangegeven mate ook gegrond wat betreft de twee beslissingen aangaande de minderjarige kinderen.

Betreffende de bestreden beslissing aangaande verzoekster

De Raad stelt in deze vast dat het motief aangaande de verklaring van de referentiepersoon over het ogenblik van het religieuze huwelijk op 12 mei 2019 en de datum op het huwelijkscertificaat zelf, meer bepaald 20 november 2022 steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Op het huwelijkscertificaat staat maar één datum vermeld, nl. 20 november 2022. Er wordt weliswaar niet bij gepreciseerd of dit de huwelijksdatum, dan wel de datum van afgifte betreft. Maar aangezien er maar één datum wordt vermeld, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om dit als de huwelijksdatum te beschouwen en met deze datum rekening te houden. De Raad volgt niet dat het 'de reinste onzin' is om met die datum rekening te houden, aangezien – zoals verweerder in de nota met opmerkingen aanstipt – verzoekster geen toelichting heeft verschaft bij haar visumaanvraag aangaande het verschil in datum tussen het ogenblik van het huwelijk en de afgifte van het certificaat, of waarom geen datum van huwelijk zou worden weergegeven op het certificaat, maar enkel de datum van afgifte.

Wat betreft verzoekster zelf, kon de gemachtigde wel op redelijke wijze motiveren dat de (aan)verwantschapsband slechts dateert van na de aankomst van de gezinshereniger in België en kon verzoekster zich niet beroepen op de uitzondering zoals voorzien in artikel 10, §2, 5^e lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kon de gemachtigde, wat betreft de bestreden beslissing die verzoekster betreft, er in lijn met artikel 10, §2, alinea 5 op wijzen dat geen bewijzen van bestaansmiddelen, noch van huisvesting werden voorgelegd.

Echter, ook wat betreft de bestreden beslissing die verzoekster betreft, weerhoudt de Raad een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een individuele beoordeling of belangenafweging veronderstelt om de hoger aangehaalde redenen. Meer specifiek betreft de zaak B.F. e.a. tegen Zwitserland ook onder meer drie weigeringen van visa gezinshereniging aan Eritrese (kern)gezinsleden omwille van het niet voldoen aan de vereiste van financiële onafhankelijkheid, waarbij het EHRM per geval nagaat of een individuele beoordeling of belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM is gebeurd en of die 'fair' is gebeurd. In casu blijkt niet dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging, noch uit de motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoekster, noch uit het administratief dossier. De Raad kan niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Aangaande het verweer in de nota met opmerkingen, kan verwezen worden naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig individueel onderzoek veronderstelt, wordt aangenomen wat betreft de beslissing aangaande verzoekster.

Dit onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES